

HỒI 354

Ảnh Trầm Hàn Thủy

Xe ngựa tiến vào một đạo quán. Khấu Trọng nép sát vào mái nhà hé mắt nhìn xuống, chợt phát hiện hai bóng người lên rất nhanh ra khỏi xe. Thâm tâm gã cảm thấy kỳ quái, bèn lặc xuống cạnh đường nấp vào một chỗ tối, im lặng chờ đợi.

Chưa hết tuần trà nóng, hai kẻ rời xe ban nãy lại nhô ra. Cả hai đều mặc y phục đạo sĩ, tuổi đã trung niên, nhìn thân pháp biết võ công không nhược.

Hai trung niên đạo sĩ đó vừa gặp nhau liền cùng cười khà một tiếng, một tên nhỏ giọng: “Cách này vừa lợi vừa hại, hại là ban ngày dễ bị bám đuôi, nhưng ban đêm lại dễ dàng phát hiện có ai theo dõi không!”

Khấu Trọng giật mình, vội phục người xuống áp tai lên đất lắng nghe, quả nhiên mơ hồ phát giác tiếng xe từ xa đang gần lại.

Gã phải thầm kêu lợi hại, một chiều này rất đơn giản nhưng sắp xếp không hề tầm thường chút nào! Xe ngựa vào cửa trước như chủ ý đến đó, thật ra lại thoát bằng cửa sau, trước đó đã lưu lại hai người bí mật quan sát xem có ai bám theo không, thật may hai kẻ kia vô tình tiết lộ bố trí khiến gã tỉnh ngộ.

Khấu Trọng đã biết yêu đạo Lão Quân Miếu vô cùng gian hoạt, không ngờ vẫn chút nữa mắc mưu. Cái bẫy vừa rồi hẳn là do Vinh Phụng Tường sắp đặt, mục đích đối phó với địch nhân như Khấu, Từ hai gã. Nghĩ đến đây, Khấu Trọng thầm toát mồ hôi lạnh, nhận ra mình còn phải học hỏi quá nhiều.

Chừng như đợi đã đủ, hai tên đạo sĩ phóng lên, biến mất sau tường bao đạo quán.

Khấu Trọng vội gạt bỏ tạp niệm, hít sâu một hơi, vận công ngưng thần chuyên chú, lập tức phân biệt rõ tình cảnh xung quanh. Hơn nửa trời không một gợn mây, ánh trăng chiếu sáng vàng vạc, gió đêm thổi nhẹ như ẩn chứa huyền cơ của đất trời, khiến cảm quan của gã trở nên nhạy bén hơn bình thường gấp nhiều lần.

Gần như tức khắc, gã nghe thấy tiếng y phục phất gió tiến nhanh tới phía bên trái đạo quán. Khấu Trọng lập tức vận công truền xuống, lẳng lặng vọt qua tường vào trong.

oOo

Từ Tử Lăng giữ thái độ điềm tĩnh như không, nhẹ nhàng đáp lại: “Đề nghị của đại sư, thứ cho Từ Tử Lăng không thể chấp nhận!”

Liễu Không thần sắc vẫn nghiêm hòa, khẽ niệm một câu Phật hiệu, đoạn từ tốn: “Từ thí chủ đạo nhân tuệ căn hơn người, tại sao lại nhìn không thấu việc, nâng lên được mà không đặt xuống được như vậy?”

Từ Tử Lăng khẽ lắc đầu: “Người nào có thể nhìn thấu mọi sự việc? Ai trong thiên hạ có thể dễ dàng nâng lên đặt xuống? Tại hạ chỉ truy cầu một điều duy nhất, chính là được tự do tự tại, không bị bất cứ ai sai khiến ước thúc. Nói như đại sư, nếu tại hạ nhìn thấu sự việc, biết nâng lên đặt xuống, tức là tình nguyện chịu cầm tù trong Tịnh Niệm Thiền Viện, đại sư có thể cho biết đó là đạo lý gì không?”

Khóe miệng Liễu Không ẩn ước tiểu ý, giọng vẫn nhẹ nhàng: “Vô sinh luyện, vô tử úy, vô phật cầu, vô ma phố, tự do tự tại hoàn toàn bởi tâm sinh. Tự do tự tại vốn đúng như tên, không hình dạng không nội dung không nơi chốn. Nếu cứ bắt tự do tự tại phải mang một hình dạng cụ thể, cũng tức là đã tự cầm tù vậy! Vô tại vô bất tại, phi ly phi bất ly, vô Phật tức thị Phật!”

Từ Tử Lăng chau tít đôi mày, không thể không công nhận đạo lý trong những lời của Liễu Không, chỉ đành than thở: “Từ Tử Lăng ta chỉ là phiền thạch vô tri, đại sư không nên phí lời nữa. Dù thế nào tại hạ cũng tuyệt đối không chịu tự giam thân trong Thiền viện, đại sư nếu muốn, hãy dùng vũ lực giải quyết cho xong đi!”

Liễu Không bình hòa: “Thân thể người ta đều tạo thành từ cát bụi, Từ thí chủ đã nghe qua câu ấy chưa?”

Từ Tử Lăng cười khổ, lắc đầu: “Đại sư lời lời đều thâm ảo, Từ Tử Lăng ngu muội, mong đại sư giải thích rõ!”

Liễu Không đi vài bước lại gần gã, cười nhẹ: “Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện được không?”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Không đến Tịnh Niệm Thiền Viện nữa sao?”

Liễu Không chỉ cười mà không đáp, đoạn động thân lướt qua bên cạnh gã.

Từ Tử Lăng bất đắc dĩ phải sánh vai cùng đi, giọng Liễu Không lại từ tốn vang lên: “Phật tâm tuy ẩn sâu trong thân thể, nhưng phàm là người tất đều mang Phật tính, nhập thể hay xuất thể, cố chấp hay không cố chấp, tất cả đều tại tâm. Chỉ cần thay đổi một suy nghĩ thì có thể hóa can qua thành ngọc bạch, ý thí chủ thế nào?”

Từ Tử Lăng biết lời Liễu Không ẩn chứa huyền cơ, trầm ngâm một lúc mới ngẩng lên, điềm tĩnh: “Người ta tranh chấp cũng chính vì lập trường khác nhau. Tại hạ hiểu lập trường của đại sư, đại sư hẳn cũng hiểu lập trường của tại hạ. Từ Tử Lăng đâu phải là kẻ ngông cuồng thích đẩy động can qua?”

Bước chân hai người đã tới một tự viện, xung quanh cổ thụ um tùm, đối diện với sân là Đại Hùng bảo điện, le lói ánh đèn hắt ra.

Vào cổng chính được mấy bước, Từ Tử Lăng dừng phất tại. Dù tự biết linh giác bản thân đã tới mức thượng thừa, nhưng nấp trong Bảo điện rất có thể là Sư Phi Huyền hay Tứ đại thánh tăng, Từ Tử Lăng không thể không cảnh giác.

Liễu Không vẫn đi thêm chừng mười bước nữa, đến giữa sân mới dừng lại, quay về phía Từ Tử Lăng. Sau lưng lão khoảng ba bước là một đỉnh đồng lớn, ai đó đã thắp một nén hương làm khung cảnh thêm vài phần huyền hoặc.

Nóc Bảo điện lấp loáng dưới ánh trăng, không một âm thanh, không khí âm u trầm mặc.

“Đang!”

Liễu Không rung nhẹ chiếc chuông đồng nhỏ trên tay, giọng chột nghiêm trang: “Nhận quá trường không, ảnh trầm hàn thủy, nhận tuy không cố ý soi bóng nước, nước cũng không định in hình nhận, nhưng nhận quá ảnh trầm thì lại là sự thực. Từ thí chủ có thể suy nghĩ cho thiên hạ chúng sinh?”

Từ Tử Lăng chột hiểu tại sao Sư Phi Huyền nhất thiết cản trở gã và Khấu Trọng tiến nhập Quan Trung tầm bảo. Không phải nàng lo hai gã đoạt được bảo vật mang đi, bởi căn bản chuyện đó là không thể. Điều Sư Phi Huyền lo sợ chính là Dương Công Bảo Khố có thể lọt vào tay Lý Kiến Thành, sẽ khiến thanh danh Lý Kiến Thành đại tiến, trở thành bất lợi đối với Lý Thế Dân!

Từ Tử Lăng rất muốn bộc bạch với Liễu Không, sở dĩ gã tình nguyện mạo hiểm cùng Khấu Trọng chính là để Khấu Trọng thấy rõ khó khăn mà lui bước, tự nguyện từ bỏ ý muốn tranh đoạt thiên hạ, nhưng lời đến miệng mà lại chần chừ không nói ra.

Dư vị cuộc gặp đầy đắng ngọt với Trầm Lạc Nhận lại dâng lên, Từ Tử Lăng đã hiểu thế nào là sự khác nhau giữa ước muốn và hiện thực, bèn hít sâu một hơi, trầm giọng: "Tiền giá Sư tiểu thư đã tới, vì sao không hiện thân tương kiến?"

oOo

Vào đến lâm viên đạo quán, Khấu Trọng lập tức khom người lướt nhanh vào trong. Đường đi đưa gã đến trước một lục giác đình, vừa nhìn qua Khấu Trọng đã thầm kêu không ổn!

Thì ra tòa đình viên này tuy có suối chảy cầu cong, bố trí thập phần trang nhã, nhưng bên đình chỉ mọc một khóm trúc thưa thưa, muốn ẩn thân còn khó hơn lên trời!

Nguy cấp sinh trí, Khấu Trọng luôn người dưới sàn cầu, trầm mình xuống suối. Vừa tạm giấu được mình thì âm thanh đã vang lên, báo hiệu có người sắp tới.

Quyết định này của Khấu Trọng cũng như đánh bạc, gã đặt cửa đối phương nghe theo lời hai thuộc hạ, nghĩ không có ai bám theo nên không xem xét kỹ, bằng không chỉ cần nghi ngờ một chút là gã sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Linh giác Khấu Trọng tuy không được mẫn tiệp như Từ Tử Lăng, nhưng tự tin nếu bị phác giác cũng có thể tự cảm ứng, tuy nhiên đến lúc này tình hình vẫn có vẻ yên ổn.

Người vừa vào trong chắc chắn là cao thủ nấp sẵn để đối phó kẻ bám theo cỗ xe, sau khi không phát hiện ra địch nhân mới vào đây hội hợp với đồng bọn. Tốc độ nhanh như gió của hắn ta làm Khấu Trọng cũng tự thẹn không bằng, nói không chừng đó lại chính là cao đồ nào đó của Chúc Ngọc Nghiên hay thậm chí là chính Loan Loan, may mà gã đã ẩn mình trước một bước.

Khấu Trọng từ từ nhô khỏi mặt nước, vận công vào tai, lập tức nghe được tiếng nói chuyện bên trong đạo quán.

Đầu tiên là âm thanh bực dọc của Vinh Giáo Giáo: "Thật kỳ quái, ba tên trời đánh đó trốn đâu mới được chứ?"

Khấu Trọng lập tức hiểu ra, cỗ xe từ Vinh phủ đến đây chính là chỗ Vinh Giáo Giáo chứ không phải Vinh Phụng Tường, tự nhiên không kìm được ý nghĩ “hay là đột nhập vào trong giết quách ả đi cho xong!”

Một giọng nữ khác đáp lại: “Con người Khấu Trọng đã định chuyện gì là tuyệt không chấp nhận bỏ cuộc, Loạn đại tiểu thư vì thế mới bố trí xe chỗ Vinh muội đến đây, đoán hẳn hẳn sẽ hành sự như ở Nam Dương, đuổi theo xe tiếp tục truy sát Bích Trần sư thúc. Hiện tại đã rõ hẳn không làm vậy, thật khó hiểu!”

Khấu Trọng phải rung mình toát mồ hôi, Loạn Loan thật lợi hại, có thể hiểu rõ tính cách của gã để giảng cái bẫy cao minh như vậy. Lần trước chút nữa táng mạng ở Nam Dương, hóa ra là bàn tay của yêu nữ đó!

Người vừa nói chính là Văn Thái Đình, trưởng lão của Âm Quý Phái, ả đến đây chứng thực dự đoán của Khấu Trọng là chính xác, Vinh Phụng Tường và Âm Quý Phái đã kết thành liên minh.

Đột nhiên có tiếng của Chúc Ngọc Nghiên: “Coi như chúng còn may mắn, có thể kế hoạch của chúng ta không đúng thời điểm, hoặc chúng đang làm việc gì khác. Bất quá Vương Thế Sung hiện đang rất hợp tác với chúng ta, hai tên đó có mọc cánh cũng không thoát!”

Vinh Giáo Giáo: “Vương Thế Sung ra điều kiện, phải sau khi bố trí được Đột Lợi ra đi an toàn chúng ta mới được ra tay đối phó hai bọn chúng, sư tôn thấy có thể chấp nhận được không?”

Khấu Trọng lại một lần nữa giật mình, nguyên lai Vinh Giáo Giáo lại là đồ đệ của Chúc Ngọc Nghiên!

Lão Quân Miếu và Âm Quý Phái vậy là đã cấu kết từ lâu chứ không phải mới đây, thật may mà gã nghe lỏm được mấy chuyện cơ mật này. Nếu không, rất có thể gã và Từ Tử Lăng chết mà cũng không hiểu tại sao.

Nghĩ tới Vương Thế Sung, Khấu Trọng thầm nghĩ rằng, kẻ hèn hạ này không còn lý do nào có thể dung thứ được nữa!

Chưa kịp trấn tĩnh, gã lại chột rung mình vì thanh âm nhu mì của Loạn Loan: “Tình thế như hiện nay chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta giải quyết hai tên tiểu tử đó. Vương Thế Sung vừa là người ngoài, vừa là lão hồ ly không thể tin tưởng, ý kiến đồ nhi là chỉ cần bọn chúng để lộ hành tung là chúng ta lập tức toàn lực truy sát, không cần biết đó là lúc nào. Kính mong sư tôn định đoạt!”

Khẩu Trọng hít nhẹ một hơi sâu, thu nhiếp tâm thần nhẹ nhàng trầm xuống nước. Đã có Chúc Ngọc Nghiền lại thêm cả Loan Loan, ngàn vạn lần gã cũng không thể khinh suất.

Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền lúc đó mới lên tiếng: "Loan sư diệt nói rất phải, hai tên đó vẫn không biết chúng ta đã đến Lạc Dương, cơ hội thành công của chúng ta vì thế rất lớn. Có điều nếu Sư Phi Huyền và 'Tứ ngốc tăng' ra mặt xen vào, tình thế sẽ rất phức tạp."

Tiếp đến là giọng của Bích Trần: "Đáng lo nhất lại là Thạch Chi Hiền, lão đã sai người đến cảnh cáo bắt chúng ta không được động vào chúng, khiến ta hết sức khó nghĩ."

Vinh Giáo Giáo nũng nịu: "Đây là lúc trước cha à! Bây giờ chúng ta đã giết Khả sư thúc, tình thế đã thay đổi rồi, hơn nữa Thạch Chi Hiền dù thế nào cũng không thể thay đổi môn quy..."

Chúc Ngọc Nghiền lạnh lùng: "Đạo huynh yên tâm, nếu Thạch Chi Hiền định vấn tội huynh, trước tiên phải gặp Chúc Ngọc Nghiền này đã! Hừ, Thạch lão tử ngày càng lộng hành, đã biết ta muốn có Thánh Đế Xá lợi mà vẫn còn dám to gan tranh giành!"

Bích Trần thở ra một hơi dài, hiển nhiên vẫn chưa thể yên lòng bởi mấy lời của Chúc Ngọc Nghiền. Cao thủ Ma môn đã tập trung hết tại đây, nhưng những người có thể tranh cao thấp với Thạch Chi Hiền chỉ có Chúc Ngọc Nghiền và Loan Loan, còn nếu một mình, lão chưa chắc đã qua nổi một chiêu của họ Thạch.

Loan Loan chuyển đề tài: "Có thể sát tử Khả Phong lão đạo, ngoài ba tiểu tử đó ra tất phải còn người thứ tư. Nếu biết kẻ đó là ai, không chừng chúng ta có thể truy ra nơi bọn chúng đang ẩn náu."

Đỉnh đầu Khẩu Trọng lập tức đau nhói lên, thầm rửa đồ yêu nữ đáng ghét!

Bích Trần chợt cười khùng khục: "Kẻ đó là ai ta đã sớm nghĩ ra! Điểm danh tất cả những kẻ có máu mặt trong thành hiện thời, trước mắt chỉ thấy có Phục Khiên là không hề xuất hiện, vì thế ta mới nghi ngờ hẳn nhất. Nhưng việc này tuyệt không thể khinh suất, Phục Khiên cả tài trí lẫn võ công đều thâm bất khả trắc, dưới trướng cao thủ như mây, nếu phối hợp với ba tiểu tử kia thì đối phó không hề dễ dàng, vạn nhất ra tay không thành chúng ta sẽ mất mối hợp tác với Vương Thế Sung!"

Chúc Ngọc Nghiền thận trọng: "Ý đạo huynh là..."

Bích Trần tiếp lời vẻ chần chẫn: "Ý ta là, chúng ta và Vương Thế Sung hợp tác chẳng qua là hai bên lợi dụng lẫn nhau, hiện giờ họ Vương còn giá trị lợi dụng nên hãy tạm thời nể

mặt lão. Nếu Chúc tôn giá không gấp gáp, tốt nhất chúng ta hãy tạm thời án binh bất động, đợi đến sau khi Đột Lợi ly khai mới động thủ. Mấy tiểu tử đó làm sao biết được chuyện hợp tác của chúng ta và Vương Thế Sung?”

Chúc Ngọc Nghiền im lặng một lúc mới đáp: “Vậy thì cứ như thế đi! Chúng ta kết thúc ở đây, sáng mai gặp lại bàn bạc chi tiết kế hoạch hành sự.”

Loan Loan chột thở một hơi dài, hạ giọng: “Tông chủ và sư tôn đừng trách Loan Loan đa sự. Tự nhiên Loan Loan có cảm giác, nếu chúng ta không ra tay ngay mà nể mặt Vương Thế Sung đợi đến đêm mai thì hai tiểu tử đó hoàn toàn có khả năng đào thoát khỏi Lạc Dương. Lý Mật là tấm gương tày liếp, chúng ta ngàn vạn lần không được coi thường chúng. Loan Loan rất hiểu ý Tông chủ, nhưng nếu Tông chủ có thể nói với Vương Thế Sung rằng bọn chúng rất có khả năng đã khám phá ra sự hợp tác với chúng ta, không chừng lão sẽ thay đổi ý định.”

Khấu Trọng nghe mà chỉ muốn chửi toáng lên, không biết kiếp trước hai gã nợ Loan yêu nữ này cái gì mà lúc nào ả cũng chỉ muốn dồn các gã vào chỗ chết! Nếu Chúc Ngọc Nghiền nghe theo ả, gã chỉ còn cách nhanh chóng thông tri cho Từ Tử Lăng và Phục Khiên để cả ba lập tức cùng nhau đào tẩu.

Bích Trần cân nhắc, đoạn trầm giọng: “Lời Loan cô nương rất có lý. Được rồi, bây giờ ta sẽ đi gặp Vương Thế Sung phân tích lợi hại, xem lão có nghe theo không.”

Khấu Trọng tức thì phẫn chấn tinh thần.

Nếu còn muốn thích sát Bích Trần thì đây đúng là cơ hội ngàn vàng!

oOo

Giọng Su Phi Huyền như tiên âm ngân lên từ tòa Đại Hùng bảo điện: “Từ Tử Lăng huynh đã biết Phi Huyền trong này, vì sao không vào gặp mặt?”

Trong lòng Từ Tử Lăng chột dấy lên những tình cảm lẫn lộn, đứng một lúc trấn định tinh thần, hướng tới Liễu Không thi lễ, đoạn bước qua lão chậm rãi tiến vào Bảo điện.

Gã không biết ngôi đại tự này tên gì, nhưng căn cứ vào kiến trúc hùng vĩ, bố cục tinh kỳ, chắc hẳn phải rất nổi tiếng ở Lạc Dương.

Tại chính điện đặt một khối bạch thạch lớn, bên trên là bức tượng Phật tọa đài sen, khí vũ đường đường, bảo tướng trang nghiêm nhưng từ hòa, như nhìn thấu mọi thống khổ của chúng sinh, thân tượng phủ một tấm đại y chéo qua vai, tay bắt ấn quyết, khóe miệng ẩn ước nụ cười.

Hai bên ban Phật còn có rất nhiều tượng thiên vương lực sĩ với đầy đủ mọi tư thái, động tác, hình dạng, kích thước cũng to nhỏ đủ loại. Dù thiên hình vạn trạng, mọi tư thế biến hóa các pho tượng như ngầm chứa một sự thống nhất nào đó mà nhất thời Từ Tử Lăng chưa kịp ngộ ra.

Thanh âm Sư Phi Huyền rõ ràng vừa vang lên từ đấy, song Từ Tử Lăng lại không thấy nàng đâu.

Gã vòng ra sau đình đi tìm nàng, chợt bị một hàng tượng lực sĩ hấp dẫn đến không rời mắt đi được.

Mấy lực sĩ này thân hình hết sức tráng kiện, eo thon ngực nở vai rộng, cơ bắp nổi cuộn cuộn, mắt trùng trùng nhìn thẳng về phía trước, khí thế cường hoành mãnh liệt khiến Từ Tử Lăng nhớ ngay đến Khấu Trọng.

Khấu Trọng đúng là con người bề ngoài có vẻ ngạo thế sái thoát, nhưng bên trong luôn sôi sục nhiệt huyết, ý chí mãnh liệt, giống hệt như những bức tượng trước mặt gã.

Thanh âm Sư Phi Huyền chợt thông thả vang lên: "Phi Huyền đợi đại giá Tử Lăng huynh ngay phía sau đây!"

Từ Tử Lăng đã bình tâm trở lại, lập tức phát hiện khí thế cao nhân phía sau Phật đường, liền khẽ vận công loại bỏ tạp niệm, tiến nhập tâm cảnh vô sanh luyện, vô tử úy, vô ma phổ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần bước qua ngưỡng cửa kia là gã sẽ phải đối mặt với cuộc chiến khó khăn nhất cho đến nay. Biết thế nhưng Từ Tử Lăng vẫn không chút sợ hãi, thản nhiên bước đều ra sân giữa nổi Đại Hùng bảo điện với hậu điện.

Ánh trăng rải khắp sân vườn, bóng cây nhẹ nhàng đu đưa trong gió. Giữa ngôi tiểu đình, nổi hẳn lên hình dáng thanh thoát của Sư Phi Huyền, khung cảnh đẹp đến không sao tả xiết.

Nàng xuất hiện ở đâu, cảnh vật dù ô trọc thế nào cũng trở nên có vài phần tiên khí, hướng chỉ lại là nơi tu chân thoát tục này.

Ánh mắt Sư Phi Huyền chăm chú nhìn vào gã, Từ Tử Lăng vẫn bình thản giữ nguyên tốc độ, đi tới ngồi xuống đối diện với nàng.

Sư Phi Huyền cười nhẹ: "Từ khi chia tay ở Tây Thục đến nay, mới vài tháng mà phong thái của huynh đã khác xa, hiển nhiên đạo hạnh đại tiến, thật khiến người ta ngưỡng mộ!"

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khố: "Những lời của Sư tiểu thư, nếu thực sự phát xuất từ chân tâm thì phải chẳng lại mâu thuẫn với ý định? Công lực của ta đại tiến, tiểu thư muốn cầm tù ta lại càng khó, đúng không?"

Ngọc dung Sư Phi Huyền vẫn tĩnh như chỉ thủy, một lúc sau chợt tươi hẳn lên: "Không cần phải bày trận với người ta thế chứ! Phi Huyền chỉ là muốn mời huynh và hảo huynh đệ Khấu Thiếu soái tạm thời lui ẩn sơn lâm, an nhàn tiềm tu võ đạo, cũng giống như lâm trung chi điều, thủy trung chi ngư, tự do tự tại không ai bằng."

Lời lời nhỏ nhẹ, tư thái kiều diễm đến mê người, nhưng Từ Tử Lăng lại có cảm giác đang phải đối mặt với kiếm chiêu tuyệt đỉnh.

Sự thật là từ khi chứng thực Sư Phi Huyền ẩn thân trong tự quán, gã và nàng đã bắt đầu đối chiêu rồi. Mấy câu qua lại giữa hai người bề ngoài chẳng khác cuộc hàn huyên giữa hai hảo hữu lâu ngày mới gặp, thực ra bên trong lại là so kè từng thế thức, cố gắng tìm kẽ hở trong tâm ý đối phương để triển khai tấn công.

Từ Tử Lăng trước sau như một quyết tâm bảo trì chiến ý, Sư Phi Huyền lại chỉ muốn làm suy yếu khí thế đối phương, dặng dễ dàng lưu gã lại. Nhưng dù có quyết liệt thế nào, giữa hai người vẫn có một chữ "tình" lung linh vi diệu. Bối cảnh như vậy, thật phức tạp khó thể hình dung nổi.

Từ Tử Lăng lấy lại thần thái ung dung tiêu sái, bình thản đáp: "Tiểu thư nói ra chữ 'mời', rốt cuộc cũng chỉ muốn chúng ta ngoan ngoãn nghe theo an bài của các vị. Ta và Khấu Trọng từ nhỏ lang thang vô gia cư, lớn lên thích gì làm nấy, sợ nhất là bị người ta quản thúc, Sư tiểu thư có hiểu không?"

Sư Phi Huyền đột nhiên cúi thấp đầu, giọng ôn nhu như gió thoảng: "Phi Huyền hiểu chứ, vì thế nên đã quyết định nếu huynh bằng lòng thoái ẩn, Phi Huyền sẽ đi theo huynh, không biết như thế có thể bù đắp cho huynh được chút nào?"

Từ Tử Lăng nghe mà không khỏi rùng mình, tâm thần đại chấn.

Nàng đã tỏ ý sẵn sàng hy sinh tấm thân tiên tử, đánh đổi mục tiêu tung hoành thiên hạ của gã.

Đột nhiên nhớ đến chuyện Bích Tú Tâm và Thạch Chi Hiền, Từ Tử Lăng nhất thời chỉ biết ngồi thừ ra im lặng.

Sư Phi Huyền chừng như đã bình tĩnh lại, từ từ ngẩng khuôn mặt tuyết thể, cất giọng nhiệt thành nhưng tự chủ: “Dương Công Bảo Khố ảnh hưởng sâu xa không kém gì Hòa Thị Bích, không những có tác động lớn đến cục diện chính trị trong thiên hạ mà còn quyết định cả thịnh suy của võ lâm chính tà. Khấu Trọng đã dùng thực tế chứng minh bản thân là đại kỳ tài võ học, không những thế còn là thống soái trí dũng vô địch trên chiến trường, lại có huynh trợ giúp. Nếu như hai vị thành công đào Dương Công Bảo Khố mang đi, tất sẽ cùng Tần vương tạo thành cục diện nhị cường tranh đoạt. Trong tình cảnh đó chúng dân hân sẽ còn khổ sở hơn cả bây giờ. Phi Huyền một lòng đề nghị hai vị thoái lui chính là vì thế, tuy bất đắc dĩ nhưng không còn cách nào khác...”

Từ Tử Lăng tất nhiên minh bạch ý tứ của nàng. Dung nhan xinh đẹp thoát tục nhường ấy, nói đến nỗi khổ chúng sinh càng lay động lòng người hơn bất cứ ai. Dương Công Bảo Khố không những đã trở thành chủ chốt cho cuộc tranh đấu giữa các phe phái trong Lý gia, hơn nữa còn cất giấu Ma môn chí bảo Tà đế Xá lợi. Nếu lọt vào tay Chúc Ngọc Nghiên hoặc Thạch Chi Hiền, Ma môn rất có khả năng phục hưng khổng chế Phật Đạo lưỡng môn, võ lâm sẽ trầm luân không có ngày hồi phục. Lo lắng của Sư Phi Huyền vì vậy là hết sức hợp tình lý.

Dương Công Bảo Khố vốn là kế hoạch mưu phản của trọng thần tiền triều Dương Tổ, lại do thiên hạ đệ nhất diệu thủ Lỗ Diệu Tử đích thân thiết kế thi công, vật lưu giữ trong đó đương nhiên không thể tầm thường, rơi vào tay ai cũng sẽ sinh ra tác dụng không ngờ. Vì thế Sư Phi Huyền không hề muốn Bảo khố được khai quật lên.

Từ Tử Lăng hiểu đã rơi vào thế hạ phong, chỉ đành thở dài: “Tiểu thư nghĩ hai chúng ta thật sự có bản lĩnh tìm ra Dương Công Bảo Khố, lại còn đào lên rồi mang ra khỏi Quan Trung được sao? Cả một bảo tàng chứ đâu phải viên ngọc nhỏ như Hòa Thị Bích chứ?”

Sư Phi Huyền nhướn nhẹ đôi mi, chậm rãi: “Với bất cứ ai Phi Huyền cũng sẽ cho rằng chỉ là si tâm vọng tưởng. Nhưng Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lại là chuyện khác, Lý Mật chẳng đã vì đánh giá thấp hai người mà mất cả giang sơn đó sao?”

Đột nhiên nàng bật cười khúc khích: “Không ngờ hai người lại làm được chuyện đó, thật khiến cho cả thiên hạ phải kinh sợ!”

Phong thái tiên tử không thể xâm phạm chột biển mất, biểu lộ phong tư của một thiếu nữ tinh nghịch, Từ Tử Lăng không khỏi phải sững người ngẩn ngơ.

Phút giây xuất thần nhanh chóng qua đi, Sư Phi Huyền trở lại vẻ sâu lắng: "Nơi quay đầu chính là nơi giải thoát, thời gian đến đi không chờ đợi, Tử Lăng huynh nghĩ thế nào?"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Tiểu thư đã khổ tâm khuyên giải, Tử Lăng ta thật vô cùng cảm kích, có điều chuyện đã đến nước không ai có thể vãn hồi. Ta đã đồng ý với Khấu Trọng cùng hấn đi tìm Bảo khố. Nếu không tìm thấy, chúng ta cùng về quê cày ruộng, còn nếu như thấy thì chia tay đường ai nấy đi. Những lời của ta đều là sự thật, vốn không định nói nhưng dù sao cũng đã nói rồi."

Sư Phi Huyền điềm tĩnh: "Huynh nghĩ khả năng thành công với Dương Công Bảo Khố là bao nhiêu phần?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Một nửa phần cũng không có, thậm chí Bảo khố ở đâu, chúng ta cũng chỉ biết đại khái."

Sư Phi Huyền chậm rãi thả từng chữ: "Huynh có nghĩ Khấu Trọng sẽ thành công đào Bảo khố lên mang đi không?"

Từ Tử Lăng điềm nhiên lắc đầu: "Ta chính là muốn hấn không tìm thấy Bảo khố, sẽ phải rút lui!"

Nhãn thần Sư Phi Huyền lấp lánh tuệ quang, truy hỏi: "Nhưng các vị cũng phải biết rằng, chỉ cần một tin tức mong manh về vị trí ước lượng của Bảo khố là Lý Nguyên Cát sẽ rất có thể tìm được trước hai người."

Từ Tử Lăng thở dài: "Đúng là không thể coi thường, Lý Nguyên Cát không những không cần che giấu mà còn có quyền công khai tìm kiếm, có đào cả vùng lên cũng không sợ."

Sư Phi Huyền chột nghiêm nét mặt: "Nếu chúng ta muốn mời Thiếu soái thoái lui, Tử Lăng huynh có thể đứng ngoài không?"

Từ Tử Lăng thần nhiên lắc đầu: "Không thể!"

Sư Phi Huyền chột cười nhẹ, đứng dậy, vừa đi vừa ngâm nga: "*Tòng hà nhi lai, phục quy hà xứ, mộng thì bất khả ngôn vô, kí giác bất khả ngôn hữu.*" (Đến từ đâu, trở về nơi đâu; khi mơ không thể nói không, nhưng cũng không thể nói có)

Nhìn theo dáng người tuyệt đẹp khuất sau đại điện, Từ Tử Lăng biết lại một lần nữa hấn phải đối đầu với nàng.

Dù có tương ái đến thế nào, nàng và hắn cũng thuộc về hai phía khác nhau. Thế cuộc phân tranh, sẽ đến lúc cả hai bắt buộc phải bỏ một chọn một.

Từ Tử Lăng chậm chậm nhắm mắt lại, chờ đợi. Không lâu sau, tiếng niệm Phật hiệu đã truyền vào tai gã.

Tứ đại thánh tăng rốt cuộc đã quyết định xuất thủ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>